

Henriette Kjær (KF):

Jeg vil også sige tak for debatten, og jeg vil sige tak for forskningsminister Frank Jensens tænkte ønske om, at jeg kunne komme med på rejse og se og høre, hvor flot vi blev vurderet i udlandet.

Men det, der var baggrunden for, at jeg stillede den her forespørgsel, var netop den rapport, der var kommet fra OECD, og den sagde jo noget andet, end de åbenbart siger til forskningsminister Frank Jensen i udlandet. Og det var på det grundlag, jeg mente vi skulle diskutere her. Så kan forkromede ord være nok så besnærende, men hvis realiteterne er noget andet, så kommer man jo ikke langt med det.

Så bliver jeg også lige nødt til at rette et par misforståelser. På konkurrencelovsområdet er der altså fuldstændig overensstemmelse mellem vores ordfører på teleområdet, hr. H.P. Clausen, og mig, og vi er fuldstændig enige om, at vi ikke ønsker en sektorspecifik konkurrencelov. Så skulle det være slået fast.

Jeg vil også sige, at jeg kritiserede ikke, at der var for mange ministre på banen. IT skal gerne være en integreret del i alle ministerier. Man skulle tage IT-initiativer på alle områder. Det er det, der er ønskeligt. Men det, jeg kritiserede, var måske, at der manglede en stærkere koordinering, og at vi fik et bedre billede af, hvor det er regeringen helt konkret vil hen. Og det var såmænd bare det, jeg mente med, at der var for mange aktører på scenen, så det var en misforståelse, forskningsminister. Jeg er glad for, at alle ministre er interesseret i området.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 27: Forslag til lov om Elsparefonden.

Af miljø- og energiministeren (Svend Auken).
(Fremsat 9/10 96).

Sammen med denne sag foretoges den følgende på dagsordenen opførte sag, nemlig:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 31: Forslag til lov om ændring af lov om afgift af elektricitet. (Elsparebidrag).

Af skatteministeren (Carsten Køch).
(Fremsat 9/10 96).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling**Peter Hansen-Nord (V):**

Der er tilsyneladende ikke mange, der har noget at sige til denne sag her. Og det kan jo undre såre, idet vi her i en stille eftermiddagstid bare oplever en ny skat, en ny afgift. De syv øre, man fik ved omlægning af de grønne afgifter, som hver borger skal betale – i størrelsesordenen 420 kr. om året – skal nu forhøjes med måske ikke noget særlig stort beløb, for det bliver kun 0,6 øre pr. kilowatttime, som jeg kan regne ud til omkring 36 kr., vi tager op af lommen på folk. En stille, lille skat på en lille, stille torsdag eftermiddag.

Når jeg nævner det på den måde her, så er det, fordi det er sådan lidt karakteristisk for den måde, skattetryk har det med at bevæge sig på i Danmark. Små skatter på stille eftermiddage bliver stille og roligt kørt igennem Folketingssalen, og først når store rapporter senere kommer frem, finder vi ud af, at vi har gjort noget forkert.

Hvad skal de her penge nu bruges til? Ja, det har energiministeren gjort sig nogle anstrengelser for at beskrive i L 27, og når man læser den, så må man sige, at det er dygtigt arbejde. Der er stort set ingen beføjelser, der fjerner sig to skridt fra ministerens kontorstol. Alle forudsætninger, alt, hvad der skal lægges til grund for at kunne få fat i nogle af de her penge, bestemmer ministeren. Der står dog lidt længere henne, at der skal være en bestyrelse for fonden, men når man så videre læser, hvad denne her bestyrelse skal foretage sig, ja, må jeg citere fra lovforslaget:

»Miljø- og energiministeren kan fastsætte tidsfrister for udarbejdelse af handlingsplaner og regler for udformningen af disse. Miljø- og energiministeren kan til brug ved udarbejdelsen af handlingsplanen bestemme, at nærmere angivne forudsætninger skal lægges til grund ved tilskudsgivningen. Miljø- og energiministeren kan efterfølgende fastsætte tilsvarende forudsætninger, hvis særlige forhold taler herfor.«

Der er mange, der må spørge sig selv: Hvad skal den bestyrelse egentlig foretage sig? Skulle man komme med et konstruktivt forslag, så kunne man sige: Det nemmeste her er en lille cigarkasse med 90 mio. kr. til små job, som ministeren synes kunne være en god idé.

Jeg må på Venstres vegne sige, at vi tager afstand fra denne form for ekstra ny beskatning – ikke så meget måden, den skal opkræves på, men måden, den skal administreres på – til nogle formål, der er uigennemskuelige. Vi kan ikke se, at de 7 øre, man fik ved omlægning til grønne afgifter, ikke rigelig kan dække de tiltag, som står beskrevet i lovforslag nr. L 27.

Så medmindre der kommer meget gode forklaringer på, hvorfor man nu pludselig skal have 0,6 øre ekstra, er Venstres stilling her ved første behandling en klar afvisning af lovforslaget, og vi vil opfordre ministeren til at trække det tilbage.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Hr. Peter Hansen-Nord nævner, at der her er tale om en skat, selv om det er en meget lille skat. Så vil jeg godt erindre hr. Peter Hansen-Nord om, at partiet Venstre, dengang vi snakkede CO₂-afgifter, faktisk syntes, at det var mere formålstjenligt, sådan som det endte, nemlig med en målrettet tilbageføring.

Her er der ikke tale om en skat, for pengene går uden om statskassen over en fond og direkte til investeringer, hvor de er med til at lave energibesparelser.

Jeg vil gerne spørge hr. Peter Hansen-Nord: Hvad skal der egentlig til, for at Venstre vil være med til at finde penge til finansiering af en omstilling til energibesparende virksomhed? Selv om det her også kun er et lille beløb, det drejer sig om – 0,6 øre pr. kWh – er det direkte orienteret mod sit formål, nemlig energibesparelser.

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Dér vil jeg skynde mig at sige, at energibesparende foranstaltninger altså er noget godt og jo flere, jo bedre. Det, det hele primært drejer sig om, når vi taler energibesparelser, er, hvis de skal overleve på lang sigt, at de selv kan tjene sig hjem. Kan de ikke det, men skal de i et længere forløb alene leve af statstilskud eller anden form for tilskud, vil sådan nogle ordninger – »orninger«, som hr. Anders Andersen i sin tid kaldte dem – dø af sig selv. Hvis ikke besparelsen kan tjene sig selv hjem, kan den jo ikke føre sit eget selvstændige liv.

Derudover må jeg gøre opmærksom på, at der findes – jeg har ikke opgørelsen her – utroligt med ordninger i miljøministerens skrive-

bord, mange små cigarkasser, der giver tilskud til både det ene og det andet og det tredje. Jeg har ikke antallet, men hvis jeg siger, der er en 7-8-9-10 ordninger, så er det her altså bare den elvte, og for mig er det ved at være en jungle, når vi taler om tilskud til forskellige ting.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Hr. Peter Hansen-Nord nævner jo selv, at der her er tale om en cigarkasse, og derfor er det ikke en skat.

Når Venstre tidligere har været imod afgifterne, var det jo, fordi de skulle dække et hul i en slunken statskasse. Det har man kaldt en skat. Nu kalder Venstre det også en skat, når pengene går direkte tilbage, og så er det, at jeg ikke kan se, at der overhovedet er nogen steder, hvor Venstre kan være med til at finde en finansiering af en miljømæssig omstilling.

Erik Mortensen (S):

Det ligner noget af en tanke, at der netop til dette lovforslag er omdelt en notits til i hvert fald Det Energitpolitiske Udvalgs medlemmer om en undersøgelse udarbejdet for den hollandske regering af elliberaliseringen og hvad man kan spare ad den vej, hvor konklusionen rent faktisk er, at det er ikke dér, besparelsen i givet fald ligger, men at den i høj grad ligger på energibesparelser over en bred front, og at løsningsmodellen for at nå målet i et passende omfang netop kunne være et tillæg pr. kWh for at få en finansieringsmulighed af et sådant initiativ.

Det er lige netop i forlængelse heraf, at lovforslag nr. L 27 er udarbejdet. Ud over det er det selvfølgelig også i direkte forlængelse af regeringens eget energiprogram »Energi 21«, der fokuserer dels på energibesparelser, dels i høj grad på CO₂-begrænsninger.

Jeg næde selvfølgelig lige kort at høre hr. Peter Hansen-Nords bemærkninger om de forskellige tilskudsordninger, og det er jo korrekt, at der allerede er rigtig mange initiativer i luften. Direkte på dette område har vi initiativet med elkonvertering i område 4, landdistrikter, hvor der ikke er mulighed for at blive koblet på en direkte kollektiv forsyning. Resultaterne derfra viser meget fint, at initiativet kan bære. Allerede her i år 1 når man langt hen ad vejen mod det mål, man har sat sig, og det er måske for nogle overraskende, men alligevel glædeligt.

Elkonvertering er oplagt, netop fordi el er rimelig nem at konvertere og i hvert tilfælde at

omlægge, og CO₂-besparelsen i samme omgang er her oplagt, fordi langt den største del af vores el bliver produceret på kulbaserede kraftværker. Jeg tror også, at der i befolkningen som helhed er en ganske udbredt forståelse for problematikken.

En af barriererne ved at gå ind i projektet og opfylde de sparemaal, som regeringen har udtrykt i »Energi 21«, er uden tvivl økonomien, og det er jo en kendt sag – og vi har også set det med eksemplerne netop i område 4, hvor man er i fuld gang – hvad omkostningerne i givet fald er.

Her i lovforslag nr. L 27 er der så skitseret en finansieringsmodel i hvert tilfælde så vidt, at fonden bør opbygges med en kapital, der giver tilskud til en konvertering af elopvarmning i boliger og offentlige institutioner inden for et kollektivt forsyningsområde. Sideløbende kan der så gives tilskud fra de selskaber, man opererer inden for, typisk et lokalt forsyningselskab, et fjernvarmeselskab, og ad den vej er jeg temmelig sikker på man kan komme vidt.

Som alle ved, er der i det første år skitseret 50 mio. kr. direkte på finansloven, mens det videre forløb jo bliver et tillæg på 0,6 øre pr. kWh for normalforbrugere, dog sådan at erhvervslivet efter gældende regler får fritagelse til deres procesenergi eller får en refusion af samme omfang.

Indsatsområderne inden for disse kollektive forsyningsområder er som bekendt boliger og offentlige institutioner. Det betyder ikke, at vi skal gå andre i bedene, og de initiativer, der allerede er taget med hensyn til energibesparelser af f.eks. elselskaberne, kører selvfølgelig videre.

Potentialet, skønsmæssigt 50.000 boliger/institutioner, kan nås inden for en given årrække. Provenuet af de 0,6 øre skønnes at blive omkring 90 mio. kr. om året i skønsmæssigt 8-10 år afhængig af interessen, indsatsen osv. og mulighederne for måske at supplere midlerne. Det vil altså give, igen skønsmæssigt, en total elbesparelse på 6 pct. og så selvfølgelig også en forholdsvis del af CO₂-reduktionen.

Det er ærlig talt et flot instrument at kunne sætte i gang, og det er en solidarisk ordning, hvad angår finansieringen. Det er vores alle sammens miljø; alle deltager.

Selve bestyrelsessammensætningen bredt dækkende faglige interesser, miljømæssige interesser og brugerinteresser suppleret med en formand og to øvrige medlemmer efter ministerens udpegning kan forhåbentlig kvalificeret

varetage alle tekniske, økonomiske og miljømæssige ting i udarbejdelsen.

Udlægningen af opgaverne til en koordinator lokalt i det geografiske område skulle gerne sikre, at arbejdet dels kan lægges ud i enkeltentrepriser, dels at kvaliteten og dermed også udbyttet af indsatsen bliver optimal.

På den baggrund, hvor vi så pænt nærmer os de linjer, som er udstukket i »Energi 21«, kan jeg på Socialdemokratiets vegne anbefale lovforslaget.

Gitte Seeberg (KF):

Da mit partis ordfører, fru Eva Møller, er forhindret i at være til stede, skal jeg på Det Konservative Folkepartis vegne sige følgende:

Vi ønsker ikke at medvirke til dette lovforslag. Det betyder naturligvis ikke, at Det Konservative Folkeparti ikke kan gå ind for elbesparelser. Det kan vi. Det har vi vist i den politik, vi har lagt frem, og det går vi fortsat ind for, også under hensyn til internationale forpligtelser, bl.a. Rio-Traktaten. Men vi ønsker ikke at gøre det på den måde, som ministeren foreslår her.

Jeg skal understrege, at der heller ikke er megen grund til set med vores øjne at skabe denne fond. Energiforbruget pr. indbygger i Danmark er rent faktisk faldet i årene fra 1975 til 1992. Det viser sig også, at elforbruget i boligerne er stagneret siden 1990, medens elforbruget i den offentlige sektor i samme periode er steget. Tilsvarende viser det sig, at det samlede energiforbrug i erhvervslivet er stagneret siden 1990. Alle disse oplysninger er taget fra Miljø- og Energiministeriets bog »Danmarks Energifremtider«.

Der er altså ingen tvivl om, at der både i befolkningen og i erhvervslivet er en helt klar opbakning bag ønsket om at spare på energien, herunder på elektriciteten. Det er der også en god grund til foruden den miljømæssige, nemlig prisen, der giver et godt økonomisk incitament til at spare. Energipriserne i Danmark med de tilhørende afgifter er jo ikke specielt lave. Ønsket om besparelser viser sig helt tydeligt ved køb af elsparepærer, lavenergikøleskabe osv. samt i erhvervslivets arbejde på at få den størst mulige energieffektivitet overalt.

Med jævne mellemrum oplever vi således i øjeblikket, at elselskaberne m. fl. kører oplysningskampagner med en opfordring til at spare på energien. Så kort sagt: Overalt i Danmark undtagen i den offentlige sektor er der tilslutning til, at der skal spares på energien. Vi behø-

ver ikke en særlig elsparefond for at få den offentlige sektor til at spare på energien. Det vil blot være et spørgsmål om den fornødne handlekraft fra forskellige ministres side.

Dette synspunkt om at være imod Elsparefonden er ikke nyt. Det sagde Det Konservative Folkeparti allerede, da vi drøftede »Energi 21«, og vi er ikke blevet tiltalt af ideen efter at have læst lovforslaget. Vi finder som sagt ikke, at der er brug for en sådan fond for at få det offentlige til at spare. Vi er imod, at der pålægges flere afgifter på Danmarks skatte- og afgiftsplagede befolkning og erhvervsliv. Vi kan generelt bedre lide en fradragsmodel end en tilskudsmodel, og vi bryder os heller ikke om sammensætningen af bestyrelsen og finder i øvrigt, at lovforslaget endnu en gang giver alt for mange bemyndigelser til ministeren.

Derfor kan vi ikke støtte de to lovforslag.

Jes Lunde (SF):

Jeg skal sige noget om Elsparefonden.

Jeg vil sige, at SF er grundlæggende positivt indstillet over for dette lovforslag. Vi mener bestemt, det er nødvendigt for at leve op til de CO₂-målsætninger, vi har her i landet, at vi får sparet på energien, herunder også på elektriciteten.

Det er det her et bidrag til, man kan sådan set sige på to måder. 0,6 øre er ikke noget, der strammer meget på udgiftssiden, men hvis man så til gengæld sørger for at bruge pengene fornuftigt til at fremskynde nogle elbesparelser, er det all ære værd.

Vi har undret os en lille smule over, at regeringen mener, at erhvervslivet også skal kunne trække de her 0,6 øre fra. Hvorfor dog det? Jeg må spørge miljøministeren og skatteministeren: Hvorfor dog det? Kan erhvervslivet ikke bære at bidrage til denne fond med 0,6 øre? Det er jo i forvejen sådan, at el er ekstremt billigt for dansk erhvervsliv, langt billigere end det er for landene omkring os. Jeg nævnte tidligere på dagen, at jeg for mit private elforbrug derhjemme betaler 1 kr. pr. kWh, men lige så snart jeg går fra stuehuset over i min driftsbygning, betaler jeg 15 øre pr. kWh. Hvorfor dog det? Hvorfor så lav en elpris, at det stort set ikke kan betale sig for erhvervslivet at overveje at spare på elektriciteten?

Men vi er altså positive over for fondskonstruktionen og over for de formål, der her listes op. Vi vil også gerne have, at man kigger på mærkning, normer og standarder for energifor-

brugende apparater. Vi vil gerne have, at man kigger på udviklingen af nye energieffektive produkter. Vi vil gerne have, at man kigger på livscyklustankegangen, altså hvad der skal ske med produkterne, når de ikke længere skal bruges. Vi mener, der er mange ting at gøre på dette område.

Så har vi lagt mærke til sammensætningen af bestyrelsen, og det er jo også vigtigt, hvordan den ender med at komme til at se ud. Der skal være nogle brede forbrugerinteresser, kommuner, amter, energi- og miljøorganisationer centralt placeret i udvalget. Det vil vi gerne ind i en nøjere diskussion af med regeringen, når vi skal have vedtaget lovforslaget.

Altå grundlæggende en positiv indstilling, men der er nogle ting i forbindelse med de nærmere retningslinjer og især bestyrelsens sammensætning, som vi lige må have en snak om, inden vi vedtager lovforslag nr. L 27.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg lyttede med interesse til, at hr. Jes Lunde refererede til elpriserne, og jeg vil da godt vide, hvor hr. Jes Lunde køber strøm til 15 øre pr. kWh, for mig bekendt er der ingen private virksomheder eller andre, der kan købe strøm til den pris. Der er nogle, der har forsøgt at etablere parallelimport af strøm og har stillet i udsigt, at det kunne blive til så lave priser, men mig bekendt er der ingen, der leverer strøm til 15 øre pr. kWh, og derfor må jeg spørge hr. Jes Lunde, hvor han køber den strøm henne.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg køber det såmænd hos Himmerlands Elforsyning, og de har en hel del kunder, så jeg tror nok, det er en offentligt kendt fidus. Man tager simpelt hen sin elregning, hvor man har betalt 1 kr. pr. kWh, så trækker man moms fra, så trækker man CO₂-afgiften fra, så trækker man elafgiften fra, og det, der så er tilbage, trækker man fra i skat, for det er jo en driftsudgift. Så er man efterhånden nede omkring de 15 øre. Keine Hexerei, nur Behändigkeit!

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Det er ikke, fordi vi skal grave meget i det regnestykke, hr. Jes Lunde kom med her, men det er altså klart forkert, og derfor synes jeg om ikke andet så af hensyn til referatet af dagens for-

handling, at hr. Jes Lunde bør gøres opmærksom på, at selv for erhvervsvirksomheder er CO₂-afgifter, som de er i dag, altså ikke fradragsberettigede. De kan ikke modregne dem, de får dem ikke tilbage, og de 15 øre, som hr. Jes Lunde kommer frem til, er kun den rene pris. Der er ikke nogen elselskaber herhjemme, der får lov at sælge strøm til 15 øre, det er mindst 30 øre, for de har nogle forlodsafskrivninger til kommende investeringer og nye kraftværker.

Der er mig bekendt ikke nogen produktionspriser ab et dansk elværk eller eldistributions-selskab, der i Danmark ligger under 30-32 øre. Jeg vil i hvert fald så gerne have at vide, hvad det skulle være for et selskab, der kan levere en ren pris efter de af ministeren fastsatte regler for udregning af prisen, der ligger under 30 øre. Jeg vil gerne have navnene på de selskaber.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg kan sådan set bekræfte de oplysninger, der her er kommet, om, at prisen ab elværk ligger på de 30-32 øre, men der er altså tale om en drifts-omkostning, og den trækker jeg fra på min selv-angivelse. Det vil sige, at det er de andre skatteydere, der betaler halvdelen af den. Så jeg skal kun betale halvdelen af de dér 30-32 øre, og så er vi vist temmelig præcist omkring 15 øre.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er jo herligt, at vi nu kan videreføre debatten fra i formiddags om, hvordan den fremtidige skattestruktur skal se ud.

Både statsministeren og den radikale ordfører, fru Elisabeth Arnold, understregede, at miljøaspektet selvfølgelig skal have en vigtig rolle i den fremtidige skattestruktur, og det er jo præcis det, der bliver lagt op til i de lovforslag, vi behandler netop nu. Vi får øgede grønne afgifter, vi får en øget afgift pr. kWh, og om end der er tale om et beskeden bidrag, er det dog en god begyndelse på en videreførelse af den økologiske skattereform.

Hvad angår selve metoden, vil jeg gerne understrege, at Det Radikale Venstre ikke er særlig begejstret for cigarkasseordninger, først og fremmest fordi vores nationaløkonomi bliver uoverskuelig i det øjeblik, vi har for mange cigarkasser.

På den anden side er der jo ingen regler uden undtagelse, og jeg vil da sige, at selve formålet med fonden er så vigtigt, at vi på alle måder støtter det. Det er nogle meget vigtige ting på

energiområdet, som vi netop får mulighed for at støtte via fonden, og jeg kan simpelt hen ikke se, hvordan vi skal nå vores CO₂-målsætninger, hvis vi ikke tager alle redskaber i brug.

Jeg må også sige, at jeg er meget skuffet over de meldinger, der er kommet fra ordførerne fra henholdsvis Venstre og De Konservative. Hvordan skal vi nå vores CO₂-målsætninger, hvis vi ikke engang kan blive enige om så enkle lovforslag, som der her er tale om?

Jeg synes også, det er en vældig god idé, at der nu bliver en selvstændig bestyrelse for fonden, det vil sige, at vi altså får en bestyrelse, som får gode muligheder for selv at tage stilling til, hvor vi får mest miljø for pengene.

På den baggrund kan Det Radikale Venstre støtte de fremsatte lovforslag.

Kim Behnke (FP):

Den bemærkning i lovforslag nr. L 27, der bekymrer mig mest, er den på side 6 nederst, første spalte: »Derudover vil fonden kunne få tilført midler over finansloven eller fra anden side.«

Med det ambitionsniveau, regeringen har i sin »Energi 21«, og med hele det set up, der er omkring denne Elsparefond, er målet ikke at fordele 90 mio. kr. Man har jo rigeligt med etablerede systemer, hvorefter man kunne fordele de 90 mio. kr., hvis det var det, der var målet.

Det andet forslag, vi behandler, omhandler en forhøjelse på 0,6 øre pr. kWh, men der findes jo allerede i dag afgifter, som bringes ind i ministeriet til fordeling til forskellige ordninger, oven i købet med et langt større økonomisk volumen end disse 90 mio. kr.

For mig at se skal man have lavet et nyt set up. Man skal sørge for, at man nu har lovgivningen på plads, og så kan man i kommende finanslovforhandlinger afsætte ikke bare 90 mio. kr., men hundreder af millioner, som kan bruges til denne økologiske omfordeling, som jeg kunne forstå Det Radikale Venstre mente der var tale om.

Der er tale om, at man giver alle borgerne en ekstra forhøjelse af elregningen, og så er man så pædagogisk at fortælle, at det kun er 25 kr. om året, så det ikke betyder noget for den enkelte husstand. Men lige så vel som at det er den sidste dråbe, der får koppen til at flyde over, er det også disse 25 kr., som for en familie med en balanceøkonomi, hvor man hver eneste gang skal afgøre, om man skal købe 1 l mælk, eller om man skal lade være, som er de afgørende.

For den familie, som har en stor økonomi, som har råderum, betyder de 25 kr. ikke noget som helst. Men for familien med den lille økonomi vil det, at elregningen stiger, være noget, der kan mærkes. Det er typisk børnefamilier, som netop har brug for, at der altid er varmt, der har et større vandforbrug, større elforbrug osv. Det er altså de familier, som, på grund af at de har børn, har et større forbrug end den enlige millionær, der skal betale disse 25 kr. om året. Og for en sådan familie er det netop ikke bare 25 kr. ekstra om året; beløbet kan gå hen og blive meget større.

Hvor skal de så finde de penge? Regeringen er jo ikke behjælpelig med at give skattelettelser i den anden ende, og derfor er Fremskridtspartiets synspunkt, at hvis man skulle lave dette her set up, skulle det altså være sådan, at der for den ekstra belastning gives kompensation, nej, overkompensation i form af, at borgerne bliver lettere skattemæssigt.

Det her kommer til at repræsentere en ekstraskat. Socialdemokratiets ordfører har selvfølgelig ret i, at pengene føres tilbage, men det er jo ikke sikkert, at pengene føres tilbage til den familie med de tre eller fire børn, som bliver belastet. Pengene kan lige så godt blive ført tilbage til en virksomhed eller en stor villa, som får tilskud til at få omstillet oliefyrt til elvarme eller fra elvarme til oliefyrt, eller hvad vej det nu efterhånden går.

Så er der selve det principielle i, at man ned sætter sådan en fond og skal have en flok såkaldte eksperter. Vi fik jo udmalet af Socialdemokratiets ordfører alle de dygtige mennesker, der skal sidde dér, men disse dygtige mennesker vil som i alle andre fonde komme til at sidde og varetage nogle interesser i retning af embedsmandsvælde og planøkonomisk, politisk styring af vort samfund. Vi ønsker frihed til borgerne og ikke, at borgerne skal stå med hatten i hånden og tigge og bede om tilskud for at kunne få deres økonomi til at hænge sammen. Staten og den offentlige sektor skal være service for borgerne. Borgerne skal ikke være trælle for staten.

Det er måske ikke meget, når det kun er de 90 mio. kr., men jeg eller mine efterkommere vil kunne stå på talerstolen om 5 eller 10 år og holde taler om, at det dog var ganske forfærdeligt, at man i 1996 lavede den Elsparfond, for på det tidspunkt er det blevet en milliardfond, hvor der ommøbleres ganske mange penge i vort samfund, og den ommøblering er vi modstandere af.

Vi kunne gå med til – og det er det andet lovforslag, L 31 – at elafgiften blev større, hvis man havde et økologisk sigte med det, og hvis der til gengæld blev kompenseret for det ved hjælp af skattebesparelser. Det her har ikke noget som helst med økologi at gøre. Det er fuldstændig ligesom vandmeloner. De er grønne udvendigt, men de er røde indvendigt. Det her handler om socialistisk planøkonomi. Man vil ud og have fat i borgerne og bestemme, hvad de skal foretage sig, og jeg kan konstatere, at den socialdemokratiske miljø- og energiminister nok en gang har formået at sætte et stort rødt fingeraftryk på dansk lovgivning.

Vi vil ikke hjælpe til, at det bliver tilfældet, og derfor vil vi stemme imod nærværende lovforslag.

(Kort bemærkning).

Erik Mortensen (S):

Jeg vil bare sige, at det er ret imponerende, hvad man kan få ud af sådanne lovforslag. Planøkonomi har jeg ikke engang haft fantasi til at tænke på, men det var nok mere hr. Kim Behnkes indledende bemærkninger om det for ham helt centrale i lovforslaget, der bragte mig herop: Hvad er lovens egentlige hensigt, og hvad kan man tilføre af midler ud over det skitserede i finansieringsdelen? Man kunne jo også vælge at læse lovens formål og se, hvad det egentlig er, vi skal.

Hr. Kim Behnke lægger sådan set allerede nu an til, at det her er rent fusk, at pengene overhovedet ikke skal bruges til formålet. Man kunne jo også godt anlægge en lidt mere, skal vi sige nuanceret vurdering af det her og sige, at man da virkelig håber, at det flertal, som forhåbentlig vedtager disse lovforslag, siger, at det da er miljøspørgsmål, vi taler om.

Det er altså ikke plansocialistisk fiksfakseri, vi laver her for ligesom at få flere penge i kassen. Pengene skal gå direkte til et bestemt formål, og det synes jeg fremgår temmelig klart af lovforslagene.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er jo glædeligt at opleve, at hr. Kim Behnke er så socialt bevidst og så omsorgsfuld over for de danske familier, at vi nu også får lejlighed til at diskutere forbruget af mælk her fra Folketingets talerstol. Jeg vil lige gøre opmærksom på, at det, det drejer sig om, er 10 ml mælk om dagen i forhold til de dér 25 kr., og det vil sige, at det er

under 1 dl om ugen, som familien Danmark skal drikke mindre. Så jeg tror såmænd godt, vi klarer den. Det drejer sig om så lidt, at man faktisk skal skynde sig at drikke den, hvis den ikke skal nå at fordampe.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg blev af Socialdemokratiets ordfører opfordret til at læse, hvad selve lovforslagets formål er. Dér kan jeg konstatere, at der i § 1, stk. 3, står: »Miljø- og energiministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke boliger og institutioner der kan få tilskud.« Det var én bemyndigelse. »Miljø- og energiministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om, hvilke aktiviteter der kan gives tilskud til, og om størelsen og beregningen af tilskud.« Det var bemyndigelse nummer 2. Og i § 2, stk. 3: »Miljø- og energiministeren kan træffe nærmere bestemmelse om fondens driftsfællesskab.« Det var bemyndigelse nr. 3. I stk. 4: »Miljø- og energiministeren fastsætter forretningsorden for Elsparefondens bestyrelse.« Det var bemyndigelse nr. 4. Og nedenunder § 3, stk. 2: »Miljø- og energiministeren kan fastsætte tidsfrister for udarbejdelse af handlingsplaner . . .« Bemyndigelse nr. 5. »Miljø- og energiministeren kan til brug ved udarbejdelsen af handlingsplanen bestemme, at nærmere angivne forudsætninger . . .« Bemyndigelse nr. 6 osv., osv. Og det fortsætter.

Det formål, der er her, er, at man giver miljø- og energiministeren en bemyndigelse til at gøre, hvad der passer ham eller hende i fremtiden. Fremskridtspartiet ønsker ikke, at Folketinget skal give dem den magt, når man samtidig giver bevillingsmæssig hjemmel til, at der også skal tilføres midler fra finansloven. Det her bliver ikke kun et spørgsmål om 90 mio. kr.; det bliver et spørgsmål om 100, 200, 300 mio. kr., fuldstændig ligesom at man ved kik i bakspejlet i den danske historieskrivning vil kunne konstatere, at sådan er det gået hver eneste gang.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Godt nok er 0,6 øre i ekstra afgift ikke noget stort beløb, men jeg kan da sige til fru Elsebeth Gerner Nielsen, at selv 1 mia. kr. består i sidste ende af enører.

Så det, man kan sige, er, at når flere og flere af disse afgifter lægges oven i hinanden, ender det efterhånden med et beløb i den størrelsesorden, og denne beskedne afgift på 0,6 øre ender altså med at blive til 90 mio. kr. om året i en cigarkas-

se. Og det, at man kan se, hvad pengene går til, er et princip, som vi er store tilhængere af, og her er det en energibesparelse, der skal finansieres ved hjælp af en afgift på energiforbruget, som så går i en bestemt kasse og bruges til investeringer i energibesparende foranstaltninger, så energioverforbruget kan nedsættes.

Det er et godt princip, som vi er store tilhængere af, og derfor kan jeg med det samme sige til ministeren, at han kan regne med vores stemme til lovforslagene, også selv om de skulle ende således, som de foreligger.

Forhandlingsmæssigt er det måske ikke så klogt at sige dette, men sådan er virkeligheden, så vi kan lige så godt sige det, som det er.

Men der er da nogle ting i de foreliggende forslag, som vi gerne vil have ændret, og dér håber jeg så, at vores argumenter kan tælle med, når ministeren ved, at vi i sidste ende under alle omstændigheder stemmer for forslagene.

Og det ene argument har noget at gøre med hovedformålet med afgiften, som er, at man i de områder, hvor der i dag er kollektiv varme, skal bruge investeringen til en omlægning af elopvarmning til andre former for opvarmning – det kan så være fjernvarme eller naturgas – og det formål synes vi er godt. Men det er også sådan i dag, at den samlede sats – altså når de reguleringer, der er foretaget indtil nu, slår igennem – for el til opvarmning vil være 39,5 øre og den samlede sats for anden el 46 øre, og det vil sige, at satsen for el til opvarmning allerede i dag er billigere end el til andet brug, og det er jo ikke et særlig godt udtryk for, at vi gerne vil have sat en stopper for elopvarmning.

Jeg er godt klar over, at årsagen til, at det er sådan, er, at man skal kunne sammenligne prisen for el til opvarmning med prisen for gas og olie til opvarmning, men jeg synes ikke, der er grund til at fastholde den sammenligning, når man gerne vil af med el til opvarmning, og derfor vil jeg foreslå, at man kigger på afgiftsplaceeringen på den måde, at man går efter det samme samlede provenu, men placerer en større afgift end de 0,6 øre på den el, der i dag bruges til elopvarmning, for det er også dér, man får flest penge tilbage igen.

F.eks. kunne det være det dobbelte beløb dér, og så kunne det være et mindre beløb på anden el. Så ville man også her begynde at udligne forskellen. Selv om det er meget lidt – for vi taler jo blot om at flytte en enkelt øre fra de 46 øre til de 39 øre – er det trods alt udtryk for et skridt i den retning, at det ikke skal være billigere at bruge

el til opvarmning, end det er at bruge el til andre formål, og her kunne man altså begynde med at trappe denne afgift lidt op.

Endelig er det vores opfattelse, når det drejer sig om andet elforbrug – altså ikke el til opvarmning, men det almindelige elforbrug – at det er overforbruget, man skal gå efter, og derfor synes vi, det ville være passende her at rette afgifterne mod overforbruget, og det vil sige fastholde en bundgrænse pr. medlem af en husstand, som f.eks. kunne være på 500 kWh, og så til gengæld forhøje afgiften på det forbrug, der ligger derudover. Så får man også udtrykt det, man gerne vil, og det er netop at ramme overforbruget og at bruge investeringerne til at reducere overforbruget med.

De to ting ville vi utrolig gerne snakke med regeringen om, for vi mener, vi har nogle gode argumenter for en ændring af afgiftsfordelingen, sådan at den bliver endnu mere præcis i forhold til det, der er dens hensigt. Selvfølgelig skal vi også være opmærksomme på, at der ikke må opstå unødigt bureaukрати, men vi mener, at det godt kan gøres på en relativt enkel måde.

Samlet kan vi sige om afgifterne, at det, vi gerne vil med dem, altså er, at opvarmningsafgiften skal nærme sig den øvrige afgift på el, og at der skal lægges en afgift på overforbruget. Og vi kunne godt forestille os, at man lavede nogle forsøg med en form for progressiv afgift, at man begyndte at tænke i de baner. Det behøvede ikke at være på hele området, men man kunne måske lave nogle forsøg med det.

Det var, hvad vi ville sige om afgifterne.

Så har vi også noget om den måde, som fondens midler skal styres på:

Dér er vi godt klar over, at det i mange tilfælde er fornuftigt nok at afholde udbud, men vi synes også, man skal forsøge at afbureaukratisere det og gøre det åbent, sådan at der direkte kan søges om penge fra en bestemt kasse, og derfor vil vi forslå, at i hvert fald en vis del af midlerne friholdes i en mere eller mindre åben kasse, som man frit kan søge om midler fra til et projekt, i stedet for at projekterne altid skal i udbud. Det kunne være en del af midlerne, der blev brugt på den måde.

Endelig er vi også interesserede i sammensætningen af bestyrelsen, og vi synes, der skal være en solid repræsentation af energisparefolk i den. Vi synes ikke, det skal være en investeringskasse styret af energiselskaberne, men en fond med en bestyrelse, som decideret er sammensat af folk, der arbejder med og har indsigt i

energibesparende foranstaltninger. F.eks. kan man i den forbindelse trække på den ekspertise, der bl.a. ligger på Danmarks Tekniske Universitet og andre universiteter. Det synes vi man skulle tænke meget på, når man sammensætter bestyrelsen.

Endelig står der i bemærkningerne til forslaget om Elsparefonden noget om, at ministeren kan gøre forskellige ting, og noget om åbenhed i forvaltningen og regnskaberne, og jeg synes, det ville klæde forslaget, hvis det blev rykket op i selve lovens tekst og blev stadfæstet, at der skal være offentlighed i forvaltningen, sådan at der ingen tvivl er om det, ikke mindst i lyset af en nylig udkommen bog, der hedder »Magt og Medløb«. Jeg ved ikke, om ministeren har haft lejlighed til at læse den, men den er udmærket og beskriver faktisk, hvor utrolig vigtigt det netop er i den slags foretagender, at offentligheden kan få indsigt i, hvad der foregår, og at alt foregår i åbenhed. Og sammensætningen af bestyrelser måtte efter min opfattelse gerne ske efter en eller anden form for opslag, sådan at der intet fitlufut er med hensyn til, at det er venners venner, der bliver placeret de forskellige steder.

Med de bemærkninger vil vi gå i forhandlinger med regeringen, og vi håber så på at få nogle af ændringerne igennem, men vi ender med at støtte lovforslagene.

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Dér var faktisk én ting, som jeg glemte at nævne under min omtale af forslaget om Elsparefonden – det stod på side 2 i mit manuskript – og det var den ros, jeg havde til forslaget, fordi det først træder i kraft i 1998. Og på den baggrund må man nok sige med hensyn til hr. Bent Hindrup Andersens tilsagn om hjælp, at der er lang tid til 1998.

Ole Donner (DF):

Jeg kan starte med at sige, at Dansk Folkeparti hverken kan støtte lovforslag nr. L 27 eller lovforslag nr. L 31.

Med hensyn til L 27 må jeg sige, at det at oprette fonde er vi store modstandere af, og vi også er modstandere af cigarkasseprincippet og modstandere af bureaukрати. Vi er modstandere af, at man skal administrere nogle tilskud, hvor borgerne skal udfylde en masse skemaer, at der skal være tidsfrister, at det skal gøres i en bestemt rækkefølge, og at de skal stå ved en skranke, og at de så alligevel ikke kan være sikre på at få pengene.

Derfor er det, man gør ved at gennemføre denne lov, at indføre et nyt bureaukratisk system, som vil have vokseværk, og som ganske givet i løbet af få år vil koste en masse penge.

Så siger man, at den afgift, der kommer ind, går direkte tilbage. Jamen man taber halvdelen undervejs til administration og bureaukrati m.v.!

Og så mener jeg også, at der er alt for mange bemyndigelser i dette lovforslag.

Derfor er der masser af gode grunde til at sige nej til forslaget. Men selve tanken om energibesparelser er selvfølgelig god, og den støtter vi.

Men det skulle jo gerne være sådan, at det kan betale sig at foretage energibesparelser. For det er jo klart, at hvis en borger eller en virksomhed finder ud af, at de har for stort et energiforbrug, så undersøger de mulighederne for at foretage nogle besparelser, og så laver de nogle beregninger over, hvor lang tid de er om at få deres investeringer tilbage. Og kan det betale sig, så gør de det.

Sådan kunne staten jo også opføre sig. Hvis staten havde nogle eksempler på nogle overforbrug, hvor den mente, at man med fordel kunne spare noget, kunne den bede et konsulentfirma om at undersøge mulighederne og så sørge for at få de ting sat i værk, som virkelig kunne give nogle besparelser. Men det gør den ikke; den laver et bureaukratisk system, hvor man kan sidde og flytte pengene fra den ene cigarkasse til den anden.

Man skulle hellere bruge nogle flere penge til oplysningskampagner, hvor man fortalte borgerne og virksomhederne, hvor der er penge at spare på de forskellige områder, og så lade folk selv foretage deres investeringer.

Og med hensyn til L 31 kan vi heller ikke støtte det forslag, for det er jo tydeligt nok endnu en skatteforhøjelse i det her land. Det er ikke så meget, men mange bække små ... og med alle de lovforslag, der produceres i øjeblikket, bliver det alligevel til nogle kroner og øre og nogle liter mælk i løbet af året.

Vi går imod begge lovforslag.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg vil først sige tak til det flertal her i salen, som støtter lovforslaget. Men jeg vil også sige tak til alle de kredse, som har forstand på forslaget, fordi de arbejder i det virkelige liv, for deres positive modtagelse af forslaget, herunder elverdenen.

Og derfor må jeg indledningsvis give udtryk for en vis medfølelse med det mindretal her i Folketinget, der går imod dette forslag, for sjældent har man set et forslag, der med så få midler fremkalder en så stor effekt til ulempe for uendelig få og til glæde for et meget betydeligt antal mennesker, og jeg synes, det kræver en vis sjælelig råstyrke at kunne gå imod dette forslag, men ikke desto mindre er det lykkedes mindretallet at klare denne opgave. Mindretallet kan regne med min fulde sympati i den anledning.

Må jeg først sige til hr. Erik Mortensen, at jeg selvfølgelig er enig i hans betragtninger. Og jeg er glad for, at han fremdrog det hollandske eksempel, som jeg tror ikke bare Det Energipolitiske Udvalgs medlemmer, men også mange andre har haft glæde af at studere nærmere ud fra det materiale, vi har fremsendt. Jeg er også glad for hr. Erik Mortensens advarsel imod den dramatisering af forslaget, som om det er den værste gang planøkonomi, ja nærmest sovjetkommunisme på energiområdet, som man kunne få indtryk af, når man hørte hr. Kim Behnke og andre borgerlige ordførere.

Ud over at jeg allerede har udtrykt min sympati, må jeg sige til hr. Peter Hansen-Nord, at jeg slet ikke forstår hans argumentation, idet han siger, at han er imod enhver form for tilskud og derfor går imod det forslag – jeg tror, hr. Hansen-Nord anerkender, at pengene fuldt ud vil blive brugt til tilskud, for hr. Bent Hindrup Andersen har jo fuldstændig ret i, at det ikke er en skat, men at det er penge, der passerer uden om statskassen og går direkte tilbage til forbrugerne – og at han gør det, fordi det må være markedet, der klarer tingene selv, ellers har det ikke hr. Hansen-Nords interesse.

I det her tilfælde drejer det sig om et tilskud, der bevirker en reduktion af CO₂-udslippet til måske den samfundsøkonomisk laveste pris, i visse tilfælde endda med en samfundsøkonomisk merindtægt. Det at give tilskud til konvertering fra elvarme er måske det billigste forslag og den mest effektive måde at få CO₂-udslippet ned på, der overhovedet findes. Det tror jeg alle, der har arbejdet med det her, vil medgive.

Det står i skærende kontrast til, hvad det forslag, hr. Hansen-Nord har arbejdet med, koster, nemlig over afgiftssystemet at give en voldsom statslig subsidiering til biobrændsler. Hvis man antager, at prisen for fjernelse af CO₂ ved elvarmekonvertering nærmer sig nul eller måske endda ligefrem er positiv, så kan jeg til sammenligning oplyse, at hr. Hansen-Nords bio-

brændselsforslag, hvis man ser væk fra landbrugs subsidierne, koster 2.000 kr. pr. bortfjernet ton CO₂. Altså hvor prisen er nul eller tæt på nul i det ene tilfælde, er den i hr. Hansen-Nords tilfælde over 2.000 kr.

Det vil altså sige, at hvis bare det er noget, der gavner landbruget, kan man godt bruge 2.000 kr. eller i hvert fald mange hundrede kroner i tilskud, hvorimod der i det her tilfælde er tale om et meget lille beløb.

Fru Gitte Seeberg – som jeg synes gjorde klogt i at gøre opmærksom på, at det ikke var sin egen tale, hun holdt – nævnte, at der i Danmark var sket betydelige besparelser.

Jamen det er da klart! Og det er, fordi vi her i landet har brugt kombinationen af afgifter og tilskud og derfor har haft en udvikling, som er helt anderledes end andre lande, og det har været til stor fordel for os.

Fru Seeberg nævnte, at det eneste, der er tilbage at spare på, er den offentlige sektor.

Det er jeg ikke enig i. Elvarmekonverteringen er stadig væk en vigtig opgave. Men fru Seeberg har ret i, at der er et besparelspotentiale i den kommunale sektor, og jeg kan oplyse Folketinget om, at vi på mandag har et møde med kommunerne, og jeg skal meget gerne gøre fru Seebergs ord til mine og sige, at det er for dårligt, at der ikke spares ude i kommunerne, når det drejer sig om elforbrug. I staten har vi gennemført foranstaltninger, der har ført til et faldende elforbrug, men det er rigtigt, at kommunerne står tilbage.

Fru Seeberg glemte dog at nævne trafikområdet, hvor energiforbruget jo er kraftigt stigende, men det hænger selvfølgelig sammen med, at det er et område, hvor jeg har forstået De Konservative sådan, at de slet ikke vil være med til at gøre noget via priserne på benzin, selv om det sammen med elvarmekonvertering formentlig er det mest effektive, man overhovedet kunne gøre.

Så spørger hr. Jes Lunde – som jeg i øvrigt siger tak for indlægget – hvorfor erhvervslivet er blevet holdt uden for denne ordning.

Det skal jeg sige: Det er, fordi vi allerede – i øvrigt sammen med Socialistisk Folkeparti – har indført grønne afgifter for erhvervslivet i form af CO₂-afgifter, hvor det samme princip om tilbageførsel af pengene til omstillinger er gennemført, som man nu indfører for forbrugere og for kommunerne. Så jeg mener faktisk, at der er ret god logik i, at vi har undtaget erhvervslivet.

Til hr. Kim Behnke vil jeg sige, at der er en forholdsvis enkel forklaring på, at vi ikke bare taler om det provenu, der kommer ind ved 0,6 øre-afgiften fra den 1. januar 1998 og fremover, men at der også kan modtages indtægter fra anden side, og det hænger sammen med – hvilket vi heller ikke har lagt skjul på – at regeringen lægger op til allerede for 1997 over finansloven at sætte 50 mio. kr. ind i fonden, så fonden kan komme i gang i 1997, og det vil sige, at forslaget får virkning fra 1997. Men det er rigtigt, som også hr. Hansen-Nord understregede det, at afgiften først får virkning fra den 1. januar 1998.

Så var der en masse voldsomme udtryk i hr. Kim Behnkes indlæg, som jeg gerne siger tak for, i det omfang jeg har gjort mig fortjent til dem. Jeg synes nu, at nogle af roserne var lidt ufortjente, men jeg kvitterer i hvert fald for et spændende indlæg.

Til hr. Bent Hindrup Andersen kan jeg kun sige, at jeg nøje har studeret de punkter, han nævner, og at der kan være meget i den principielle diskussion om en fremtidig indretning af elafgiften, som han nævner. Andre lande bruger rent faktisk metoden med et basisforbrug og så ekstra afgifter ovenover. Og jeg synes, vi i god tid, inden vi kommer til diskussionen om den kommende skattereform osv. – som også andre har været inde på i denne forbindelse – bør tænke på at tage dette aspekt med i den diskussion, og i den forbindelse kan vi også diskutere satsene osv., men jeg synes bare ikke, det er en drøftelse, som en afgift på 0,6 øre kan bære; jeg synes, et forslag på det her område er for lille til at kunne bære en større principiel diskussion.

Derimod er jeg meget åben for allerede nu at diskutere sammensætningen af bestyrelsen, repræsentationen i bestyrelsen, tilskudsprincipperne osv. Dér lægger regeringen op til en forhandling, og det gør vi for at få et så godt resultat og så bred en tilslutning som muligt.

Jeg er meget enig i fru Elsebeth Gerner Niensens indlæg her i dag, for jeg mener, at vi her – som fru Gerner Nielsen understregede det – fortsætter de bedste linjer i vores energi- og miljøpolitik, og jeg glæder mig endnu en gang over, at det ikke bare er her i salen, vi har fået opbakning til forslaget, men at det også er brugerne uden for Christiansborg, der har givet tilslutning til det, og derfor kan jeg kun håbe på, at det undervejs i udvalgsarbejdet – det skal ikke skorte på velvillighed fra min side – må lykkes at få mindretallet eller væsentlige dele af min-

dretallet med. Der er jo altid større glæde i himmeriget over én, der omvender sig, end over ti retfærdige, og det gælder også i miljø- og energipolitik.

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Det er ikke for at starte en meget lang debat om det her, men det, som vi alligevel kan undre os over, når regeringen for 2-3 år siden kom med en ny skattereform med en omlægning, hvor man skræbete 7 øre pr. kWh i kassen, som jeg ikke helt kan redegøre for hvad skal bruges til, er, at man ikke allerede på det tidspunkt kunne forudse, at man gerne vil iværksætte sådan nogle initiativer som dette her. Det kan vi undre os over.

Og derfor er det, jeg kritiserer meget, egentlig, at man en stille torsdag eftermiddag kan komme med sådan en lille skatteforhøjelse, for det kan man altså blive ved med og blive ved med.

Jeg er helt enig i, at 0,6 øre ikke lyder af ret meget, men det løber altså op, og det bliver jo ved. Og hvordan pengene skal bruges, og hvor meget der bliver tilbage af de 90 mio. kr., når man tager sagsbehandlingsprocedurerne i forbindelse med administrationen og kontrollen af alle ansøgningerne osv. i betragtning, ved jeg ikke, men jeg synes, det er noget fifleri at bruge 90 mio. kr. på dét, for der er jo en række anvendelsesmuligheder, og det må give en meget indviklet ansøgnings- og kontrolprocedure, og derfor tror jeg, langt de fleste af disse penge går op i den blå luft.

Og jeg er naturligvis uenig med ministeren, når ministeren sammenligner dette forslag med biobrændselsforslaget, for dér synes jeg virkelig han blander æbler og pærer sammen. Det er to vidt forskellige ting, og de forudsætninger, der er for det regnestykke, hvor ministeren kommer frem til, at det koster 2.000 kr. at fortrænge 1 ton CO₂, er jeg langt fra enig i, og mit regnestykke ser helt anderledes ud. Men den diskussion vil jeg ikke tage op igen, for jeg synes ikke, vi skal bruge resten af eftermiddagen på dét, men på det område synes jeg altså ministeren blander æbler og pærer sammen. Og jeg må fastholde vores afstandtagen fra denne facon at gøre det på.

Jeg kan måske til allersidst for en anden gangs skyld spørge: Hvorfor er det her egentlig ikke noget, som man har lagt ind i en større sammenhæng, i et større forhandlingsoplæg på

energisisden? Hvorfor skal vi støde på sådan nogle små løjerlige forslag om at hente 0,6 øre pr. kWh, som jeg tror ministeren selv synes er løjerlige, hvis han rigtig tænker til bunds i det?

Jeg må fastholde min klare afvisning af lovforslaget.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Dette forslag er blevet lagt ind i en større sammenhæng. Det er nemlig en del af »Energi 21«, og når det ikke er kommet tidligere, er det selvfølgelig, fordi vi oprindeligt ønskede, at elværkerne selv skulle stå for denne tilskudsvirksomhed, men dér var hr. Peter Hansen-Nord jo den vigtigste våbendrager for en forhindring af det forslag.

Og når han så sejrer på det punkt, bliver han utilfreds med, at man kommer tilbage på en anden måde, men det kan jeg altså ikke tage mig af, for det er jo det, der er realiteten.

Vi burde for længe siden have haft en fornuftig støtteordning for elvarmekonverteringer, for uanset hvordan man stiller regnestykkerne op, er den billigste måde at spare energi og fortrænge CO₂ på at give fornuftige tilskud til omstilling fra elvarme og at gøre det inden for de kollektive forsyningsområder, kraftvarmeområderne, hvor også naturgassen er med.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslag nr. L 27 henvises til Det Enerkipolitiske Udvalg, medens lovforslag nr. L 31 henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 4:

Forslag til folketingsbeslutning om ikke at gennemføre den planlagte fremrykning af kildeskat for kommuner m.v.

Af Peter Brixtofte (V) m.fl.

(Fremsat 2/10 96).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Carsten Koch):

Det beslutningsforslag, som repræsentanter for Venstre her er fremkommet med, går ud på ikke at gennemføre den fremrykning af kildeskatteafregningen for kommunerne m.v., der er indgået aftale om i juni 1996.

Der er indgået aftaler mellem regeringen og Kommunernes Landsforening og Københavns og Frederiksberg Kommuner om, at der gennemføres en fremrykning af kommunernes afregning til staten af indeholdt kildeskat m.v., så afregningen sker samtidig med, at indkomsten er til rådighed for modtageren.

Der gennemføres fra og med 1997 en permanent forhøjelse af bloktilskuddene som kompensation for rentetabet ved de ændrede afregningsregler af kildeskat m.v.

Som en af begrundelserne for beslutningsforslaget henviser forslagsstillerne til, at som en følge af, at regeringen har ønsket at fremrykke betaling af kildeskat, er kommunernes økonomi blevet forringet.

Som tidligere nævnt gennemføres der som et led i aftalen mellem regeringen og KL og Københavns og Frederiksbergs Kommuner fra og med 1997 en permanent forhøjelse af bloktilskuddene. Herved ydes kompensation for rentetabet ved de ændrede afregningsregler for kildeskatten.

Når der indgås en gensidigt bebyrdende aftale, må udgangspunktet være, at begge parter har fordele af aftalen, og der er derfor ikke mening i at sige, at kommunernes økonomi på baggrund af aftalen bliver forringet.

Forslagsstillerne påstår endvidere, at der ikke er tale om en reel forbedring af statens finanser som følge af den fremrykkede afregning af kildeskat, og påstår også, at regeringen forsøger at skjule, at underskuddet på statens finanser har bidt sig fast på niveauet omkring 30 mia. kr.

Regeringen er helt på det rene med, at den fremrykkede afregning af kildeskat og bidrag fra kommunerne og staten giver en engangsforbedring af DAU-saldoen på finanslovsforslaget for 1997, men at den på grund af forskelle i regnskabsprincipperne ikke har virkning på den offentlige sektors saldo.

Det er bl.a. derfor, målet for finanspolitikken er fastsat i forhold til den offentlige sektors saldo, som ikke påvirkes af fremrykningen.

Her i oktober er skønnet over underskuddet på den offentlige sektors saldo på 3,5 mia. kr. i 1997. Det er en forbedring på godt 11 mia. kr. i forhold til det forventede underskud i indeværende år.

Så der er bestemt ikke noget underskud, der har bidt sig fast, sådan som Venstre påstår. Tværtimod er underskuddet ved helt at forsvinde. Og regeringen anser det for både rimeligt og muligt at søge at opnå balance på de samlede offentlige finanser under forhandlingerne om finansloven.

Allerede ved fremsættelsen af finanslovsforslaget i august forklarede regeringen, at der også er betydelige reelle forbedringer i de offentlige finanser målt på DAU-saldoen. Både i 1996 og 1997 er der budgetteret med engangsindtægter. Hovedparten af faldet i underskuddet skyldes derfor ikke ændringerne af engangsindtægterne, men i stedet de forbedrede konjunkturer og en moderat stramning af finanspolitikken. Regeringen anvender således konjunkturoverskuddet til at nedbringe budgetunderskuddet.

På regeringens vegne skal jeg meddele, at regeringen ikke kan støtte det fremsatte beslutningsforslag.

Klaus Hækkerup (S):

For god ordens skyld skal jeg sige, at Socialdemokratiet selvfølgelig heller ikke kan støtte beslutningsforslaget; og her kunne jeg såmænd godt stoppe, hvis ikke det var, fordi vi har oplevet, at Venstre under ledelse af hr. Thor Pedersen og hr. Peter Brixtofte har ført sig frem med ganske voldsomme vendinger om den aftale, der er indgået mellem Kommunernes Landsforening og regeringen om dette punkt. Snyd og skjul kalder de den.

Man kan så spørge sig selv: Er det noget snyd og skjul, som er en særlig socialdemokratisk opfindelse? Eller er det i virkeligheden ikke Venstre, der har opfundet det? Ja, hvis vi ser tilbage til 1984, gennemførte den daværende bor-